

Pytanie prejudycjalne

Czy w ramach prawidłowej wykładni dyrektywy 1997/67/WE⁽¹⁾ zgodne są z nią przepisy art. 3 ust. 7 dekretu ustawodawczego nr 261/99 i art. 1 ust. 276 ustawy nr 194/2014, uwzględniając, że:

- a) dyrektywa 97/67/WE w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług z późniejszymi zmianami nakłada na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia świadczenia powszechnej usługi pocztowej i w tym zakresie przewiduje, że wybieranie przesyłek pocztowych i ich doręczenie na adres odbiorcy powinny być zagwarantowane „nie mniej niż pięć dni roboczych w tygodniu”;
- b) wskazana dyrektywa wspólnotowa dopuszcza możliwość wprowadzenia odstępstw przez krajowe organy regulacyjne, jedynie w „wyjątkowych okolicznościach i warunkach geograficznych”;
- c) włoskie przepisy krajowe (art. 3 ust. 7 dekretu ustawodawczego nr 261 z 1999 r. i art. 1 ust. 276 ustawy nr 190 z dnia 23 grudnia 2014 r. – zwanej „Ustawą o stabilności z 2015 r.”) wymagają natomiast od krajowego organu regulacyjnego przyznania wskazanego odstępstwa w określonym terminie, w sytuacji gdy zarządzający usługą zażąda tego, wskazując na „występowanie szczególnych sytuacji z uwagi na infrastrukturę lub ze względów geograficznych na obszarach o gęstości zaludnienia niższej niż 200 mieszkańców na km²”, również wówczas gdy wskazane sytuacje nie mają wyjątkowego charakteru i dotyczą istotnej części włoskiej populacji (aż do jednej czwartej populacji a zatem – w przypadku obszarów o niskiej gęstości zaludnienia – znacznie rozleglejszego terytorium kraju)?

⁽¹⁾ Dyrektywa 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz.U. 1998, L 15, s. 14).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien (Austria) w dniu 20 maja 2016 r. – RMF Financial Holdings/Heta Asset Resolution AG

(Sprawa C-282/16)

(2016/C 314/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: RMF Financial Holdings

Strona pozwana: Heta Asset Resolution AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 ust. 1 pkt 2 i pkt 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych⁽¹⁾ w związku z art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych⁽²⁾, w myśl których „instytucja kredytowa” oznacza przedsiębiorstwo, którego działalność polega na przyjmowaniu depozytów lub innych funduszy podlegających zwrotowi od klientów oraz na udzielaniu kredytów na swój własny rachunek (tzn. instytucję CRR), należy interpretować w ten sposób, że zakres zastosowania art. 1 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE obejmuje również jednostkę objętą likwidacją (spółkę objętą likwidacją), która nie posiada już przewidzianego prawem bankowym zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej tudzież na podstawie ustawowego zezwolenia może wykonywać jedynie czynność (bankową), której celem jest wyłącznie likwidacja jej portfela?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych⁽³⁾ (zmienionej przez art. 117 pkt 1 dyrektywy 2014/59/UE) należy interpretować w ten sposób, że – również przy uwzględnieniu art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – przyjęty przez krajowy organ administracji środek dot. umorzenia jest w pełni skuteczny bez potrzeby dochowywania jakichkolwiek dodatkowych formalności wobec osób mających siedzibę w innych państwach członkowskich (mimo udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze)?

- 3) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy zagwarantowana w prawie Unii swoboda przepływu kapitału na podstawie art. 63 ust. 1 TFUE stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego rozszerzającego zakres zastosowania dyrektywy 2014/59/UE na jednostkę objętą likwidacją (spółkę objętą likwidacją), która nie posiada już przewidzianego prawem bankowym zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej tudzież na podstawie ustawowego zezwolenia może wykonywać jedynie czynność (bankową), której celem jest wyłącznie likwidacja jej portfela?
- 4) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy prawo Unii należy interpretować w świetle zasady „*effet utile*” i ustanowionej w art. 4 ust. 3 TUE zasady lojalnej współpracy w ten sposób, że przyjęty przez krajowy organ administracji środek dotyczący umorzenia podlega uznaniu w innym państwie członkowskim również wtedy, jeżeli zasady wynikające z dyrektywy 2014/59/UE są stosowane na podstawie prawa krajowego również do instytucji, która w momencie wejścia w życie tej dyrektywy w dniu 2 lipca 2014 r. była jeszcze instytucją kredytową w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia nr 575/2013 (instytucją CRR), jednakże utraciła ten status już przed upływem terminu transpozycji dyrektywy 2014/59/UE do prawa krajowego w dniu 31 grudnia 2014 r.?
- 5) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: Czy termin „zobowiąza[nia] zabezpieczon[e]” występujący w art. 2 ust. 1 pkt 67 i art. 44 ust. 2 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, uwzględniając w szczególności art. 1 ust. 2 tej dyrektywy, należy interpretować, w ten sposób, że obejmuje on również zobowiązania, w odniesieniu do których jednostka terytorialna prawa publicznego (tutaj: austriacki kraj związkowy Karyntia) z mocy ustawy udzieliła poręczenia na wypadek niewypłacalności?
- 6) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: Czy art. 43 ust. 2 lit. b) oraz art. 59 ust. 3 lit. b) i ust. 4 dyrektywy 2014/59/UE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego skutkującego tym, że środek, który odpowiada instrumentowi umorzenia lub konwersji długu z art. 43 dyrektywy 2014/59/UE, jest stosowany w przypadku, w którym nie ma realnego prawdopodobieństwa przywrócenia rentowności rzeczonyj instytucji i nie są również przenoszone do instytucji pomostowej żadne usługi o znaczeniu systemowym, jak również nie są zbywane żadne inne części przedsiębiorstwa rzeczonyj instytucji, lecz instytucja ta wyłącznie zarządza aktywami, prawami i zobowiązaniami w celu uporządkowanego, czynnego i jak najlepszego spieniężenia poszczególnych aktywów, praw i spłacenia zobowiązań (likwidacja portfela)? Czy w takim przypadku likwidację tej jednostki (spółki objętej likwidacją) należałoby – w świetle wymogów dyrektywy 2014/59/UE – przeprowadzić w pierwszej kolejności w ramach standardowego postępowania upadłościowego?

- ⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173, s. 190).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176, s. 1).
- ⁽³⁾ Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych, Dz.U. L 125, s. 151 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 6, t. 4, s. 15.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 25 maja 2016 r. – Colegiul Medicilor Veterinari din România/Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor

(Sprawa C-297/16)

(2016/C 314/15)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București